

Список використаних джерел

1. Процесс разработки web-сайта [Электронный ресурс]: учебник по FrontPage. – Режим доступа: <http://freebooks.net.ua/comp/webdesign/16065-uchebnik-po-microsoft-frontpage.html>.
2. Соколов А. В. Социальные коммуникации: учебник для бакалавров. – СПб.: Профессия, 2014. – 288 с.
3. Михайлов В. А. Особенности развития информационно- коммуникативной среды современного общества / В. А. Михайлов, С. В. Михайлов // Актуальные проблемы теории коммуникации : сб. науч. трудов. – СПб. : изд-во СПбГПУ, 2004. – С. 34–52.
4. Котенко Н. О. Використання інформаційно-комунікаційних технологій у процесі навчальних практик [Електронний ресурс] / Н. О. Котенко // Впровадження електронного навчання в освітній процес: концепції, проблеми, рішення : матеріали міжнар. Інтернет-конференції, 21–22 жовтня 2010 р. – Режим доступу : <http://conf.fizmat.tnpu.edu.ua/?p=180>.

Баранюк А

студентка групи ПОІЗм-11

*Тернопільського національного
економічного університету*

*Науковий керівник: д.іст.н., професор кафедри
інформаційної та соціокультурної діяльності ТНЕУ*

Біловус Л.І.

ІННОВАЦІЙНИЙ РОЗВИТОК ВІРТУАЛЬНОГО УПРАВЛІННЯ В ІНФОРМАЦІЙНОМУ СУСПІЛЬСТВІ

У міру розвитку суспільства, економіки, науки формуються передумови і закономірності, які зумовлюють зміни парадигм управління і вносять корективи в попередні концептуальні положення. У кінці двадцятого – на початку двадцять першого століть у зв'язку з проникненням і розвитком інформаційно-телекомунікаційних технологій в усі сфери життя суспільства відбуваються докорінні зміни в організації та управлінні, в соціальній структурі суспільства, що визначило формування мережевої або інформаційної парадигми. Тенденції інформатизації суспільства у великій мірі вплинули на пошук нових форм організації та управління підприємством чи установою, привели до зміни традиційних уявлень про межі підприємств, галузей і необхідності нового погляду на управління бізнес-процесами. У рамках нової парадигми установи та підприємства розглядаються як мережеві і віртуальні корпорації, орієнтовані на знання, інформацію, межі яких стають невизначеними, оскільки знання, інформація освоюються і передаються на віртуальному рівні з активним використанням інформаційних технологій.

Віртуальна організація – це коопераційна мережа підприємств (організацій, окремих колективів і людей), що володіє ключовими компетенціями для найкращого виконання ринкового замовлення, що базується на єдиній інформаційній системі.

Типологія сучасних віртуальних організацій: з централізованим типом управління, при якому «агенти» діють за дорученням своїх організацій, причому один з «агентів» управляє процесом: усвідомлює завдання, видає завдання іншим «агентам», узагальнює результати і приймає рішення; з розподіленим типом управління, де знання і ресурси розподіляються між «агентами», але зберігається загальний орган командного управління, який приймає рішення в конфліктних ситуаціях; з децентралізованим типом управління, при якому всі управлінські процеси здійснюються лише за рахунок локальних взаємодій між «агентами».

На практиці віртуальні організації реалізуються не в одній формі і є гібридом декількох віртуальних систем, наприклад, віртуальні спільноти, віртуальна «павутина», віртуальна.

веб-платформа, віртуальна корпорація, мережеві брокери, навчальні організації. Простір віртуалізації організацій включає в себе три основні категорії явищ: віртуальний ринок, віртуальну реальність, віртуальні (мережеві) організаційні форми.

Управлінський процес створення віртуального підприємства (ВП) включає в себе наступні основні етапи:

1. Виділення ВП і його потенційних учасників.
2. Ідентифікація ВП.
3. Формування єдиного інформаційного простору.
4. Формалізація компетенцій.
5. Розподіл ролей в структурі ВП.
6. Диференціація статусів учасників мережі.
7. Формування середовища довіри в мережі учасників ВП.
8. Структурування інформаційних потоків.

Сучасні інформаційні технології, взяті на озброєння віртуальними підприємствами: технології комунікацій (Інтернет і більш сучасні технології широкосмугового зв'язку); технології зберігання інформації; технології моніторингу і сканування, аналітичні технології для аналізу наборів даних і надання інформації в каталогізувати вигляді; технології моделювання, технології дизайну, технології виробництва, технології доставки послуг; комбінації різних типів технологічних систем, що існують у формі систем, які можуть складатися з одного, двох, трьох і більше типів технологій.

Будучи новою організаційною формою інформаційного суспільства, віртуальні установи мають наступні конкурентні переваги: швидкість виконання ринкового замовлення; зниження дефіциту інформації і підвищення ефективності її використання; активізація процесів накопичення і переміщення знань; встановлення високого рівня довіри; інтенсифікація коопераційних взаємозв'язків між фірма-партнерами і т.д. Але поряд з цим віртуальні підприємства мають і слабкі місця: надмірна економічна залежність від партнерів, що пов'язано з вузькою спеціалізацією членів мережі; практична відсутність соціальної та матеріальної підтримки своїх партнерів внаслідок відмови від класичних довгострокових договірних форм і звичайних трудових відносин; небезпека надмірного ускладнення, що впливає, зокрема, з різноманітності членів підприємства, неясності щодо членства в ній, відкритості мереж, динаміки самоорганізації, невизначеності в плануванні для членів віртуального підприємства.

Таким чином, складність управління віртуальним підприємством обумовлена необхідністю пошуку компромісу між цілісністю діяльності об'єкта і гнучкістю господарських коопераційних зв'язків.

В умовах інформаційного суспільства відбувається переосмислення ролі і значення держави. Інформаційна парадигма в державному управлінні передбачає формування інформаційної держави як владної структури нового типу, де управління здійснюється через систему інформаційних технологій і комунікацій та нову систему функціонального представництва.

Проведений аналіз вітчизняного досвіду практичної реалізації концепції віртуального управління дозволив припустити, що в Україні формуються реальні передумови створення інформаційного простору на основі активного впровадження інформаційно-комунікаційних технологій в бізнес-структурах і державних органах як відображення об'єктивної потреби становлення інформаційного суспільства. Перспективним варіантом переходу України до інформаційного суспільства буде знаходження шляху, орієнтованого на власне українські критерії і характеристики якості життя, соціально-культурні особливості і вимагає в сьгоднішніх соціально-економічних умовах лише мінімальних капіталовкладень з боку держави. Однак він вимагає хоча б мінімальних темпів економічного зростання, політичної стабільності в суспільстві та політичної волі виконавчої і законодавчої влади, яка поставила перед суспільством завдання переходу до інформаційного суспільства як завдання високопріоритетне.

Сьогодні в Україні вже створені концептуальні засади електронного уряду, йде активний процес масового впровадження ІКТ в діяльність державних і муніципальних органів влади. Однак виявлені основні проблеми гальмують процес трансформації змісту управлінських процесів. Реформування системи державного управління є однією, з пріоритетних національних завдань, оскільки неефективність політичної системи підриває силу, авторитет і вплив держави на розвиток економіки і суспільства в цілому.

Для української економіки в якості інноваційних підходів до проектування ефективних віртуальних організацій розглянуті агентно-орієнтований і інтеграційний підходи. Ці інноваційні структури дозволяють зробити висновок про те, що віртуальні підприємства є інноваційною формою організації бізнесу, спрямованою на формування нового механізму ринкової конкуренції, особливо для підприємств малого та середнього бізнесу і підприємств, пов'язаних зі створенням складної наукомісткої продукції. Цей механізм повинен бути заснований на формуванні гнучкої структури, здатної оперативно реагувати на ринкові зміни і замовлення клієнтів за рахунок кооперації, координації та інтеграції ресурсів автономних економічних агентів.

Для віртуального менеджменту характерний інноваційний тип культури, що забезпечує існування віртуального підприємства як самоорганізованої системи. Визначальною відмінністю культури віртуальних організацій є її націленість на безперервне навчання персоналу, пошук і створення можливостей і умов для розвитку та реалізації потенціалу власних співробітників, прагнення до постійного підвищення рівня їх компетенцій як конкурентних переваг компанії.

Для досягнення цілей, заявлених в програмах створення електронних урядів, електронних муніципалітетів вкрай важливо здійснення регулярного моніторингу стану справ з розвитком інформатизації регіонів (регіональні і муніципальний рівні), а також затребуваності електронних урядових послуг. Отримані результати моніторингів покликані виявити основні напрямки вдосконалення програми електронного уряду, і головне, зробити істотний вплив на клієнтоорієнтованість функціонування владних структур, забезпечивши за допомогою інформаційних технологій ефективну взаємодію влади, населення та бізнесу.

Список використаних джерел

1. Бойченко К. С. Віртуальне підприємство як фактор підвищення результативності бізнес-проектування. *Проблеми економіки*. 2013. №1. С. 205–209.
2. Дзюндзюк Б. В. Віртуальна реальність і публічне управління. *Теорія та практика державного управління*. 2014. Вип. 4 (47). С. 1–7.
3. Дементьева М. М. Виртуальная корпорация как перспективная форма организации бизнеса. *Креативная экономика*. 2009. № 4(28). С. 101–108.
4. Загорна Т.О. Віртуальні організації в умовах інформаційної економіки. *Економіка: реалії часу*. 2014. № 6 (16). С. 128–135.
5. Катаев А. В. Виртуальные бизнес-организации: монография. СПб.: Политехнический университет, 2009. 120 с.
6. Корнер М. Виртуальные организации. Новые формы ведения бизнеса в XXI веке. М.: Добрая книга, 2005. 295 с.
7. Подчасова Т. П. Віртуальні підприємства як сучасна форма організації виробництва. *Екон.-мат. моделювання соц.-екон. систем*: Зб. наук. пр. К.: МННЦІТС НАН та МОН України, 2009. Вип. 14. С. 24–45.
8. Подчасова Т. П. Організаційно-функціональні аспекти створення віртуального підприємства. *Збірник наукових праць МННЦІТС*. 2008. Вип.13. С. 5–16.
9. Танасійчук В. Особливості віртуальних підприємств. *Вісник КНТЕУ*. 2009. № 6. С. 113–117.